

TANDORI DEZSŐ

Szalámi végrendeletem

(Hozzá is lehet
szeletelni,
szellemtelni,
szaletli. ÉS
KI-
NEK MI
NEM TETSZIK,
AZT A MA-
GA VÁLTOZATÁBÓL
- VAGY AZ EGÉSZET! -
KIHAGYNI!)

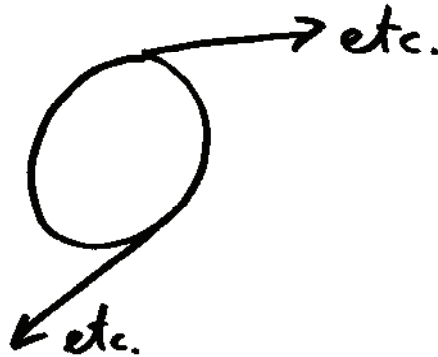
Álpetőfi – W. S.

Mi van, mi volt?
Egy kis laknyi.
Mi lesz? Nem tudjuk
belakni!
Mi lesz, nem tud.
Lyuk, belaknyi.

(Pótmegjegyzés: „De nem szellenteni!”)

Mert: rettegek, ah!
Hátultam, hárultam,
mint szél. Beleültem.
Kívültem, belültem,
szál szél, elültem.
Szélülök, mint közép.
Szédülök. Ültömképp.
Ah, szélütött, ne...! Még...

A lerajzolhatatlan?

Persze, csak képzetes. De: a *Töredék Hamletnek* máig „nicht überholt” 15-20 darabjának egyikében ez is ott van.

„Elenged, és érintései tűnt nyomaiból még egyszer megte-remt: úgy, ahogyan az ő számára megszűnsz.”

2. álpetőfi

(Mai lit. divat)

Őt nem érdekli
komolyba,
engem nem
komolytalanba.

Egziszt. divatok

Az abszolút kifejezés
nem okvetlen
abszolút-kifejezés.

(Ld. imént:
Na, és akkor...)

Hang: „Ne okvetlenkedj!”

J. A.

Hogy nem muszáj,
ha nem muszáj.

Névkör

j. a. j.

Jó így, kézzel írni

Csak hátra.

Dőlök fotelomban. Jön ez: összefoglaltam-e? *Külsőt nem tartok*, mennyit írtam ezt; miért hívnak mindenhova, miért kell felköszöntések elöl majd kibújni (75! büntetés); nincsenek fogaim (írtam), nem vállalom semmi gyógyítást (találkozást jelentene; 1000-1200 szerzőt fordítottam, neki ugráltam etc.); nincs járásom, rendes mozgásom; lehessen élve elég.

T. D., magam

Nem akarok már semmit.
Kivéve az irodalmi írást.
Csak már semmit se.

Ezzel le fogok
számolni, is:
„Egy, kettő, három...
...20579081 pl. ∞...
... És Cantor”. Nix metamatek!
A vég az, hogy elég a számból.

A Sarkkörökön

Számhúzó
kutyák. Tántorgok.

Számok:
számhúzódozók. Számbolgok.

Cantorgok.

Kafka falun

„Falun?
De akkor
hol a szomszéd falu?”

*

Én egyáltalán-irányú
vagyok!

*

Főmedvémet minden nap
megérintem. Ó!
Óvjuk egymást. Óvnánk.

„Élve elég”

Minek az élve(zete)? A kifejezés szemét mód többértelmű, holott annak ott vagyok magam. Nem akarok érintkezni, mert az megvolt. *Schwitters* a 20. sz. egyik legnagyobbja volt. Bécsben engem a magyar Schwittersnek neveztek. Itt meg azt se nagyon tudják, ki volt ő. Vissza ne üssön rá honi hírem. De leállok; az egész szalámi átnyíródhatna!

(Fáj a csuklóm...)

Kézzel írok.
Egy középcím:

ÁLVALÓDOK
~~USOK~~

*

Én: *igenén*.
De nem *én*.

*

Igen-elmém igenelném?
– Aztán elmén...!!

A W. S. hős(nő)szerelemesség egy megfej(t)ése

„Férfi voltam, nőt szerettem
volna. Magam magamat.
Nő nem lettem, hogy szerettem
volna magam magamat.
Elvágogtam itt meg ott.
MEGVAGYOGATOTT.”

Örökbogcipő

(Papucscipő)

Szerelmem fűztem.
Cipőmet fűzném?
Hátha úgy járok,
mint *nagy Karinthy*,
cipőbefűzésből nem
emelkedett fel,
agyvérzésből így?
Inkább örökbogot!
Papucscipőt!

Üzletkötőben

Mindig másról
tárgyalva.
Mindig ugyanazt
tálalva.

*

„...a tárgyalóban
van. Valami ü...?”

Kafka (Csuklóm fáj!)

I.

A szomszéd faluba se lehet átérni? Élet hosszán. Igen! Nem!
Bécsbe se, a sarokra lemenni se, a vonat lépcsőjén felka-
paszkodni se, a fotelból feltápáskodni se. Csak semmi
szépségtápászt, céltápászt, eléréstápászt!

II. *Semmi íz nem ízlik (!?)*

Ah, de enni muszáj, menni nem. (Biztos?) Szépségtápász
meg: IGEN!

Ah, igen? A szépség önmaga üzlete, a jónőség, minden.

Mit (!?) tápásszam szám egy szép tápász láttán? (Hmb.)

Ízjelenet a Hajnali háztetőkből

Egy úr Petárnak:

„- Hölgyed Alíz?
Jól stiliz.”

*

Hmb, mbh etc. Secret love. Nyasged! (Ottlik alább nem ad-
ja. De ha legalább minden megvolt? Hbm.)

„Kafka”

Ma, pl. Kedd d.e. 10^h.

Nekem mostantól 2 hétre lenne szükségem, hogy felkészüljek egy *ma kedd d.e. 12^h-s* programra.

S így is szakadna rólam a víz. Hát nincs 10^h, nincs 12^h, nincs program. Ha lennem már ennyire muszáj, max. *én vagyok*.

Ottlik-Hamlet-Gábor

*Az égtájak osztása
(az én „Minden megvan”-om)*

Ha kör, ha négyzet az égtájak összessége, e kerületből félem mutatnak. Már ha nem én mutogatok velük. De bent jobb el, üldögelni. S így nem menni sehova. MEGVAN.

Ottlik-kémregény

Finomsággal: az író az angyalok kémje. (O. G.) (Fáj a csuklóm.) Én! Mozogtunk ugyanegy placcon. Úztünk-e ugyanegy foglalkozást? Nem tudhattuk egymásról. Mára ez mind nincs. Tudhatnánk egymásról?

Szép Ernő szigetén

*„...s többé sohasem
élek”
(Margitsziget)*

Hír: Ma reggel újra
megnyílt
a margitszigeti
kilátó-víztorony.

T. D.: És a látvány.
S soha nincs *meg*.

Végszavam

Gyakran van. („Ottlik! Mi a francnak volt meg minden?”) De így *e szót* még sose láttam:

„Most én húzok.
Elhúzok.
De előbb még egy
jót PÚZOK!”

(Végszavam: előre van? Hátra van!)

Ál-W. S.-Arany-Dante

Fél-erdőig se ju(to)ttunk.
Kiderültünk: csalódtunk.
Kicsalódtunk: derültünk.
Csaló erdőkerülők.
Végin csak kiterülők.
Pont az i-n, mélypont a vég-in!
Szakad a középpont és vég-ín.
Kergülője lagunádnak,
szerelmetes ...inádnak:
de kit annyian imádtak!
Induljunk itt Igazádnak.
Ez a szomszéd falu. Soha
nem érünk igazánd-oda.

EGZISZTENCIALITÁS =
= A TEMATIZÁLATLAN.

(A tárgyatlan
minden tárggyal
túl van tárgyal.)

*

Egzisztencialitás?
Erre mondd, hogy
bármilyen más!

S még Rilke + Sz. E.

(két legnagyobb)

Csak inkább *remélni* ők
akarnak (és Luxor).

R. M. R.

*

„Az életet barátom szétszórja
itt az élet...” (Sz. E. szerint)

*

Itt? Hát ott? Ah, mi
az *ott*? Az az, hogy
OTT BASSZÁK MEG!

De hagyjuk

De hagyjuk. Szeretek.
Egyedül: lenni;
és hogy nem történik semmi.
Londonban, Bécsben is
végül úgy éltem. Kivévem
a járkálástm, a lóversenyezéstm.
Most ennyi se kell.
Kivéve verébkémet,
vele élek. Együtt kéne
meghalnunk. De Főmedvémeék?!

**Na most.
Csak ahogy pluszba**

Csak ahogy pluszba visszagondolok, baszod, úgy tudtam németül, nem is, úgy *benne voltam*, hogy Benedek E. és Arany L. népmeséit fordítottam dajcsra, és *Londonban!* Könyvnek. Cipeltem írógépet, szótárt; és plusz életrajzfilmeztünk, lógtam, loviztam, basztam a legyet, melóztam, bazmeg, legjobb verseket írtam...

(Folytatás; és bef. Böff.)

Mára már a *névelőket* elfelejtettem, egy buszra, baszod, herót felszállnom, a földszintre a szeméttel lemennem, minden, bazmeg, csak verébkémhez ülök oda, mással sehogy nem is akarok „érintkezni”, na, erről tényleg semmit, és megsimogatom Főmedvémet, posztó, fa, fotó, kő, és dumálok verébkémnek.

fore√er

Holton rólam ne szóljanak,
jó-rossz nem hozza hasznomat.
De jaj, az örökre-válás:
az is (cifra) stilizálás.
Hagyom inkább másokra,
ezt is – a sírásókra.

*

(Akarok még csinálni bármit is? Semmit is! (Se.) Egy levelet, egy telefont, egy széket arrébb rakni, kimenni.)

**Méltó befejezésül
mottó, egy régi vákuum-haikum***

(ld. Hamlet)

Két sírásó a síron túl:

A: – Rábasztunk, bazmeg.
B: – Baszod, rá se bassz, bazmeg!
A: – Baszhassuk, bazmeg.

*(Nyolcvanas-kilencvenes évek, ez)

Ikszedik álpetőfi

(Egy jóbarátnak)

Prosztatagyobbodást
csak odáig,
míg nem tiltja
pisálásid.

*

Ha bármit tennem kell,
ha semmit nem lehet,
ne járna semmivel,
némán üvölthetek.

A fontosabb felé

(Brrr!)

Bár ezt írtam szellemesen a prosztat-ra, hogy: „Hiába, hogy felállítsa, ha pisálást leállítsa”, találtam lényegesebbet, bár iszonyú nehezet. Mert...

Ha belegondolunk, társas (jópajtások, feleség) 25-35-45 ezer és magamban játszott 18 ezer parti után életem utolsó játékát, a franciakaszinós 3 medvés-és-madárligás tornáit is ab-bahagytam (*nyomna* sok 100, ezer újabb meccs, és az 1000-nyi oldal könyvelés); ha kibírhatatlan, mikor semmi teendőm, de bármi feladat is bírhatatlan etc., akkor:

HOL TARTOK?

Közbevetés

Az abszolút-semmiben

x: -Assesemmi!

y (legyint): - Á! Lminden
(Álminden)

*

Hol tartok (folyt.)? Ott már nem, ahol utolsó egyetemi éveimben: napi 2 tornát játszottam (magam); 15-20 oldal prózát írtam; az utcára kimenni se bírtam. Nem. Eltelt 50 év. Az abszolút-semmiben tartok, de ott se, mert x és y is én vagyok. Nem tartok sehol és semmiben, a semmiben se.

CSAK ÚGY

„Mert má”

Letörök a kezem, ezt mind kézzel írtam, sérvem ki ne bon-
takozzék, meg 60 év gépírás volt elég. Adalék: más is van.
Igyekszek gyorsan beereszteni magam a lakásba, másképp be-
eresztek. (Működök ám műtét után. De meddig? Csak csuklóm
fáj fixen. Fixem csuklik.)

Meg még; állat, én

Emlékszünk erre a kis versemre? („Talált tárgy”)

A kevesebb-mint-ugyanaz
holnyi helyet se kér egészen;
semelyikfelől oldalaz
maga s más egyenesszögében.

Valahol most megelemezem, mottóba teszem. (Kötetben.)
De itt 2 dolgot: ebben, ami fontosom, tehát, azóta se ért be,
kontrázott etc. senki. Na ja, hallom. De a vers címe: *Vízjel W. S.-
nak*. Én előre letettem fejem, állat, én.

És úgy is maradt

Innen legalább kihúztam, valamit, és úgy is maradt. De benn van a *bagyjanak* és a *hékén*? Benn van.

Olyan hősök árnyékában,

mint: Utrillo,
Morris Graves,
Nicolas de Staël,
Seurat, Schiele,
Feininger, Klee,
Kurt Schwitters

s még pár lelkek-festője, igen: tényleg egy szar lennék, ha nem merném kimondani (ha már ez az egzisztencialitásom): *Bagyjanak hékén!* Ott basszák meg, *hagyjanak békén!*

De akkor jön az állkapocsgyulladás, a SOKízületi, a ták, a rák, a quaque.

(Folyt.)

A szívemre kell vigyázni. Kieshet alólam a lábam az úttest közepén. Mert jaj és jaj, én magam nem hagyhatom békén magamat, legművészetekkel se bagyhatom magam hékén (pláne nem! de mikor pedig!) és ebből már tényleg sosem lesz elég? És jaj és jaj, ha az lesz. Sz. E., Ernő úr, hogy vót az a ...?!

Mert mégis csak...

...a körvonalait (s bár négyszögesítve) tudó szalámi önkifejezésnek van értelme.

Nem volt értelme,
és
nem lesz meg értelme,
de vanni csak ennek
VAN ÉRTELME.

(Bár vonz), taszít minden közlés, de:

„Nem az, hogy egészen másféle voltam, mint az itt-megszokott. Egészen másféle voltam, mint az itt-megszokott-egészen-másféle-mint-az itt-megszokott” És még (ld. Paul Klee búcsúszava) így is túl itt, túl megszokott, túl egészen, túl másféle; és ami kimaradt.

AZ.

És nem, és mégsem

(Most az alábbiak az emberség?)

Egészen máshonnét kell néznom. Mert: „És ha a villamos megaprított volna? Ha megvakulok? Ha így kellene húznom valahogy? Bírnom? Se album festők, se filmek, se kimenni a konyhába, az utcára? Bármi?” Hogy lenne ez? Én gyenge lennék hozzá. Nem szólhatnék hát egy szót se így. De nem épp ezt mondom? Csak sérülten szabad némának lenni, vagy szólni?

TÜKRÖZŐDÉS (2008)